

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/91/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015200962
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015200962.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): Akadémia umení v Banskej Bystrici, so sídlom ul. Kollárova 22, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 31 094 970, zast. Advokátskou kanceláriou Krnáč s.r.o., so sídlom Námestie slobody 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 232 293, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, so sídlom Stromová 1, 813 30 Bratislava, IČO: 00 164 381 a 2/ Výskumná agentúra, so sídlom Sliačska 1, 831 02 Bratislava, IČO: 31 819 494 o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. apríla 2017 č. k. 1S/143/2015-82, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na orgáne verejnej správy

1. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným 1/, v zastúpení žalovaným v 2/, dňa 24.05.2010 Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 044/2010/5.1/OPVAV na účely realizácie projektu: „Zlepšenie podmienok vzdelávacieho procesu modernizáciou IKT, vnútorného vybavenia a rekonštrukciou objektov na AU BB“, kód ITMS 26250120044. Na základe uvedenej zmluvy boli žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky na účel uvedený v zmluve.

2. Prostredníctvom úradného listu s priloženou Správou o zistenej nezrovnalosti č. N21500698/S01 ako aj Žiadosťou o vrátenie finančných prostriedkov projektu 26250120044 Zlepšenie podmienok vzdelávacieho procesu modernizáciou IKT, vnútorného vybavenia a rekonštrukciou objektov na AU BB, z 28.04.2015 (ďalej na účely uznesenia „správa o zistenej nezrovnalosti“ resp. len „správa“ a „žiadosť“) Agentúra Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky pre štrukturálne fondy EÚ (názov žalovaného 2/ do 30.06.2015) oznámila žalobkyni, že je povinná vrátiť tam vyčíslené finančné prostriedky (uloženie finančnej korekcie) poskytnuté tak z prostriedkov Európskej únie ako aj štátneho

rozpočtu Slovenskej republiky so splatnosťou uvedenej sumy do 17.06.2015.

3. V správe o zistenej nezrovnalosti bolo konštatované porušenie predpisov pri verejnom obstarávaní projektu s označením „Zlepšenie podmienok vzdelávacieho procesu modernizáciou IKT, vnútorného vybavenia a rekonštrukciou objektov na AU BB" na úrovni EÚ ako aj Slovenskej republiky, a to:

- nedostatočné vykonanie prvostupňovej kontroly verejného obstarávania, nedodržanie čl. 60 písm. b) nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006, ktorým sa ustanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde a Kohéznom fonde a ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1260/1999,

- porušenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely uznesenia len „zák. č. 25/2006 Z.z."), a tým podmienky Zmluvy o poskytnutí NFP č. 044/2010/5.1/OPVáV z 24.05.2010 v zmysle platných dodatkov, Príloha č. 1 - VZP, Článok 2 Obstarávanie služieb, tovarov a prác Prijímateľom.

II.

Konanie na správnom súde

4. Proti správe o zistenej nezrovnalosti podala žalobkyňa na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd") dňa 15.06.2015 žalobu, v ktorej správu žiadala zrušiť z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného 2/ je nezákonné pre nesprávne právne posúdenie veci, pre zistenie skutkového stavu nedostačujúceho na riadne posúdenie veci, pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia, pre jeho nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov a pre zistenie takej vady v konaní správneho orgánu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

5. Správny súd primárne riešil otázku prípustnosti súdneho preskúmania žalobou napadnutej Správy o zistenej nezrovnalosti a dospel k záveru, že žalobu je potrebné ako neprípustnú podľa § 98 ods. 1 písm. g) zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.") odmietnuť.

6. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že v správnom súdnictve je právo na prístup k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základy správnej žaloby determinované princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou. Pri posudzovaní prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy je správny súd taktiež povinný posúdiť, či sa žalobou napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie nedotýka základných práv alebo slobôd účastníka konania, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky alebo príslušná medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách. V takých prípadoch totiž vylúčenie súdneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu nemožno uplatniť. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde, nakoľko právo na prostriedky z fondov Európskej únie nemožno podradiť pod žiadne zo základných práv a slobôd garantovaných druhou hlavou Ústavy Slovenskej republiky, resp. Dohovorom o ľudských právach a základných slobodách.

7. Správny súd mal za to, že administratívnu kontrolu postupu zadávania zákazky na poskytnutie služby po uzavretí zmluvy na predmet zákazky nemožno považovať za rozhodovací proces vo verejnej správe a výsledné materiály z vykonanej kontroly za rozhodnutia vydané v takomto konaní, keďže kontrolou sa len zisťuje súlad postupu kontrolovaného s ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní. Správny súd v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozsudkoch sp. zn. 5Sžf/26/2012 zo dňa 29.11.2012 a sp. zn. 4Sžf/56/2015 zo dňa 08.06.2016 dospel k názoru, že Správa o zistenej nezrovnalosti a Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože samé o sebe nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu.

8. Podľa názoru správneho súdu správu a žiadosť je nutné považovať za postup podľa § 27a ods. 4 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 528/2008 Z.z."), teda za výzvu na dobrovoľné vrátenie časti

poskytnutého príspevku. Ide o opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré samé o sebe nemajú za následok založenie, zmenu, zrušenie alebo deklaráciu práv, právom chránených záujmov alebo povinností žalobkyne a ani sa ich priamo nedotýkajú. Toto štádium riešenia finančných nezrovnalostí slúži na prípadné mimosúdne vyrovnanie a vytvára žalobkyňu ako prijímateľovi príspevku priestor na vyjednávanie, prípadne na dohodu o splátkach. Správa i žiadosť sú vo svojej podstate len opatreniami predbežnej povahy, ktoré nemôžu mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobkyne, pretože právne postavenie žalobkyne sa v ich dôsledku nemení. Slúžia ako podklad a zároveň podmienka pre ďalší postup riadiaceho orgánu, ktorý v prípade nevyhovenia vyzve na dobrovoľné vrátenie príspevku začne voči žalobkyňu správne konanie a uloží jej povinnosť vrátiť 1,5 násobok sumy uvedenej vo výzve. Správa ani žiadosť teda nie sú konečnými autoritatívnymi rozhodnutiami správneho orgánu o právach a povinnostiach žalobkyne v súvislosti so zisteným porušením pravidiel a postupov verejného obstarávania a vysporiadaním finančných vzťahov. Súdne preskúmanie správy o zistenej nezrovnalosti na základe podanej správnej žaloby je preto neprípustné.

9. Správny súd považoval za nesporné, že v správe absentuje právne vynútiteľný výrok o povinnosti vrátiť finančné prostriedky. Skutočnosť, že došlo k finančnému vyčísleniu nezrovnalosti a jeho popisu samo o sebe ešte nezakladá povinnosť na strane žalobkyne vrátiť finančné prostriedky. Správou ani žiadosťou nebola žalobkyňa zviazaná k vráteniu finančných prostriedkov, ide len o písomnosť s informatívnym charakterom. Z obsahu spisu je okrem iného nesporné, že ku dňu podania žaloby nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia, resp. správneho rozhodnutia o vrátení finančných prostriedkov.

10. S ohľadom na uvedený záver sa správny súd nezaoberal námietkami žalobkyne o nezákonnosti kontrolných zistení uvedených v správe, pretože tieto je možné preskúmať až v prípadných neskorších štádiách procesu vyvodzovania dôsledkov zo zistených porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, ak boli, resp. budú na základe správy vydané rozhodnutia s priamym dopadom na právne postavenie žalobkyne.

11. Správny súd dodal, že aplikácia Správneho súdneho poriadku (platného a účinného od 01.07.2016, ktorý sa vzťahuje aj na konanie začaté podľa piatej časti O.s.p.) nemohla byť v neprospech žalobkyne, nakoľko podľa predchádzajúcej právnej úpravy by napadnuté opatrenie žalovaného v 2. rade rovnako nemohlo byť súdne preskúmané, pretože vyššie opísané závery by museli viesť k zastaveniu konania v zmysle § 250d ods. 3 O.s.p.

III.

Kasačná sťažnosť/stanoviská

A)

12. Proti napadnutému uzneseniu podala žalobkyňa (ďalej len „sťažovateľka“) včas kasačnú sťažnosť z 09.06.2017, ktorú odôvodnila tým, že:

- krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.),
- krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.),
- krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.),
- podanie žalobcu bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ S.s.p.).

13. Sťažovateľka v nasledujúcich sťažnostných bodoch v zmysle § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedla, že napadnuté uznesenie je nesprávne, arbitrárne a dokonca v rozpore so zákonnou úpravou, odôvodnenie napadnutého uznesenia je nepresvedčivé, a preto nie je možné právny názor správneho súdu považovať za zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom. Správny súd nepostupoval procesne správne, keď vydal napadnuté uznesenie mimo pojednávania, pričom sťažovateľka poukázal na ustanovenie § 107 ods. 1 písm. a) S.s.p. ako aj na to, že ako vo svojom podaní (Odpoveď) uviedla, že trvá na tom, aby sa v danej veci uskutočnilo pojednávanie. Sťažovateľke neboli doručené vyjadrenia

žalovaných k žalobe a nebolo jej umožnené sa k nim vyjadriť.

14. Správny súd nesprávne právne posúdil vec, pretože správa je spôsobilým predmetom prieskumu v správnom súdnictve, správa zasahuje do práv a chránených záujmov sťažovateľky, nakoľko v jej dôsledku žalovaný 2/ jednostranne určil výšku nezrovnalosti, ktorú je sťažovateľka povinná vrátiť z poskytnutého nenávratného finančného príspevku. Správa nie je podkladovým rozhodnutím, ktoré má predbežnú povahu, nie je nezáväzným dokumentom informatívnej povahy, ale ide o rozhodnutie konečné, voči ktorému nemá sťažovateľka iné prostriedky právnej obrany okrem podania správnej žaloby, ak súd nebude považovať správu za rozhodnutie, tak je nepochybne možné označiť tento správny akt ako opatrenie orgánu verejnej správy, resp. iný zásah orgánu verejnej správy.

15. Správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.04.2016, sp. zn. 5Sžf/26/2014.

16. Sťažovateľka navrhla, aby senát kasačného súdu v súlade s ust. § 446 S.s.p. postúpil vec na rozhodnutie veľkého senátu, ktorého rozhodnutie bude v budúcnosti záväzné pre všetky senáty Najvyššieho súdu. Súčasne v zmysle ustanovenia § 447 ods. 1 S.s.p. sťažovateľka navrhla, aby kasačný súd priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok. Záverom sťažovateľka žiadala, aby kasačný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

17. Žalovaný 2/ vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 03.07.2017 uviedol, že nie je možné súhlasiť s názorom, že nakoľko správny súd vydal svoje rozhodnutie mimo pojednávania, tak znemožnil sťažovateľke, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to z dôvodu, že v danom prípade neboli splnené podmienky na preskúmanie napadnutého rozhodnutia a správny súd odmietol žalobu ako neprípustnú podľa § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p.

18. Žalovaný 2/ sa taktiež nestotožnil s názorom, že správa zasahuje do práv a právom chránených záujmov sťažovateľky, nakoľko správa neobsahuje explicitné a autoritatívne stanovenie korekcie. V prípade, ak sťažovateľka neuhradí sumu uvedenú v žiadosti nezakladá to jej vynútiteľnosť. Správa neviaže prijímateľa k vráteniu finančných prostriedkov, ale len obsahuje kľúčové a dôležité informácie pre monitorovanie vývoja nezrovnalosti a ich riešenie, ktoré sa povinne predkladajú príslušným orgánom Európskej únie. Ide o dokument, ktorý má informačný charakter, nie je právne vynútiteľný, a je v nej nezrovnalosť iba „zdokumentovaná“. Sťažovateľka bude môcť riadne využiť všetky opravné prostriedky jej umožnené zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) po vydaní rozhodnutia podľa § 27a ods. 3, 5, 7 zák. č. 528/2008 Z.z. Žalovaný 2/ ani nie je oprávnený rozhodovať o uložení povinnosti na vrátenie finančných prostriedkov. Poukázal na to, že ide o výzvu na dobrovoľné vrátenie časti príspevku, ktorá nemá za následok založenie, zmenu alebo deklaráciu práv, právom chránených záujmov alebo povinností sťažovateľky, a teda ani že nejde o rozhodnutie konečné, voči ktorému nemá sťažovateľka iné prostriedky právnej obrany okrem podania správnej žaloby.

19. Žalovaný 2/ ďalej konštatoval, že v danom prípade, nie je možné použiť judikatúru, na ktorú sťažovateľka poukazuje, nakoľko sa jedná o úplne odlišné prípady pričom poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 219/2015 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/118/2013 z 01.07.2014, 1Sžf/87/2015 z 14.02.2017 a sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 08.06.2016.

20. Žalovaný 2/ má za to, že správa ani žiadosť sú vo svojej podstate len opatrenia predbežnej povahy, ktoré nemôžu mať za následok ujmu na subjektívnych právach sťažovateľky. Správa a žiadosť nie sú materiálne vykonateľné, nejde o konečné rozhodnutia. Správny súd rozhodol správne, keď žalobu odmietol.

Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ žiadal kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

C)

21. Žalovaný 1/ vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 11.08.2017 uviedol, že považuje napadnuté uznesenie za vecne správne a stotožňuje sa s jeho odôvodnením. Mal za to, že preskúmanie napadnutých rozhodnutí súdom prostredníctvom správneho súdnictva nie je prípustné, a to podľa § 7 písm. e) S.s.p. V tejto fáze riešenia nezrovnalosti žalovaní prostredníctvom zaslania správy v súlade s § 26 ods. 3 zák. č. 528/2008 Z.z. splnili svoju oznamovaciu povinnosť a oznámili sťažovateľke informáciu o existencii podozrenia na vznik nezrovnalosti. Bez ďalších nasledujúcich úkonov potrebných na doriešenie nezrovnalosti nemôže napadnuté rozhodnutie nijakým z uvedených spôsobov reálne zasiahnuť do práv a oprávnených záujmov sťažovateľky a ani jej spôsobiť ujmu na jej subjektívnych právach. Právne postavenie sťažovateľky sa v jeho dôsledku nemení a napadnuté rozhodnutie slúži len ako podklad pre ďalšie konanie žalovaných. Ak by správny súd pristúpil k zrušeniu napadnutých rozhodnutí, žalovaní na základe informácií, ktoré majú k dispozícii v tejto fáze riešenia nezrovnalostí, môžu a musia konať len tak, že opäť vystavia rovnakú správu a žiadosť, aby sťažovateľku informovali o nezrovnalosti a proti ktorým sťažovateľka opäť bude môcť podať žalobu o preskúmanie zákonnosti. Takýmto spôsobom sa žalovaným znemožní v danej veci ďalej konať a vzniknutú nezrovnalosť riešiť v zmysle zák. č. 528/2008 Z.z. Žalovaný 1/ v tejto súvislosti poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžf/87/2015 z 14.02.2017 a sp. zn. 3Sžfk/12/2016 z 21.06.2017. Žalovaný 1/ navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť v zmysle § 461 S.s.p. zamietol.

D)

22. Sťažovateľka v stanovisku k vyjadreniam žalovaných uviedla, že sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaných a mala za to, že správa je súdom preskúmateľné rozhodnutie, keďže správu možno považovať za tzv. fiktívne rozhodnutie, ktoré bez ohľadu na jeho formu treba považovať za procesný úkon správneho orgánu. Napriek tomu, že správa neobsahuje formálne atribúty správneho rozhodnutia, tak zasahuje do práv či právom chránených záujmov sťažovateľky, v jej dôsledku žalovaný 2/ jednostranne (bez možnosti brániť sa) určil sťažovateľke výšku nezrovnalosti, ktorú je sťažovateľka povinná vrátiť z poskytnutého nenávratného finančného príspevku. S poukazom na dôvodovú správu k zák. č. 528/2008 Z.z. uviedla, že skutočnosť, že správa má s poukazom na jej obsah autoritatívny charakter vo vzťahu k jeho adresátom, a správny orgán v tomto prípade vystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, nie iba v pozícii oznamovateľa, nepochybne vyplýva zo samotnej zákonnej úpravy. Správu nie je možné v prejednávacom prípade považovať len za podkladové rozhodnutie, ktoré má predbežnú povahu, ale práve naopak za rozhodnutie konečné, voči ktorému nemá sťažovateľka iné prostriedky právnej obrany okrem podania správnej žaloby, keďže opačnom prípade riadiaci orgán (žalovaný 1/) rozhodne, že sťažovateľka je povinná vrátiť až jeden a pol násobok zistenej nezrovnalosti. V závere sa sťažovateľka odvolala na dôvody ňou uvádzané v kasačnej sťažnosti a opätovne žiadala zrušiť uznesenie správneho súdu a vec mu vrátiť.

IV.

Právne názory kasačného súdu

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ako „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), a s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou v spojení s § 439 ods. 3 písm. a/ S.s.p.) a neviazanosť sťažnostným návrhom (§ 453 ods. 3 S.s.p.) kasačný súd preskúmal napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k presvedčeniu, že je nedôvodná.

24. Na prvom mieste kasačný súd s prihliadnutím na obligatórne dôvody kasačnej sťažnosti zdôrazňuje,

že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci sťažovateľky), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší na riadne spochybnenie napadnutého uznesenia. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

25. Rovnako kasačný súd zdôrazňuje, že predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania správneho súdu a napadnutého uznesenia v rozsahu sťažnostných bodov.

26. V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti hore uvedených kasačných dôvodov.

27. Sťažovateľka zakladá svoju kasačnú sťažnosť na 4 odlišných dôvodoch, a to, že krajský súd podanie nezákonne odmietol, krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. S vyššie uvedeným dôvodom kasačnej sťažnosti zakotveným pod § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. (t.j. nesprávne právne posúdenie veci) zákonodarca spája právnu situáciu, kedy krajský súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) aplikuje právnu normu v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

Nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

29. Naopak s ďalším dôvodom kasačnej sťažnosti zakotveným pod § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p. (t.j. porušenie zákazu denegatio iustitiae) zákonodarca spája stav právnej zmätočnosti postupu správneho súdu v konaní, resp. formálnej alebo obsahovej vadnosti napadnutého uznesenia, kedy správny súd nerešpektoval procesné predpisy a tým zapríčil vadu vo svojom rozhodnutí so závažným dopadom na jeho zákonnosť.

Žalovaní 1/ a 2/ užitie týchto dôvodov v kasačnej sťažnosti sťažovateľkou nenamietali a spoločne so sťažovateľkou polemizovali o právnom základe (merite) preskúmvanej správy (aj žiadosti)

30. Vzhľadom na charakter výroku napadnutého uznesenia a právne možnosti jeho spochybnenia, je možné ako relevantný dôvod kasačnej sťažnosti uviesť iba dôvod nezákonného odmietnutia žaloby (§ 440 ods. 1 písm. j) S.s.p.).

31. Z výroku napadnutého uznesenia nepochybne vyplýva, že krajský súd žalobu odmietol, pričom ako právny základ na odmietnutie použil ustanovenie § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p. Nepripustnosť žaloby správny súd založil na aplikácii ustanovenia § 7 písm. e) S.s.p. na zistené skutočnosti.

Podľa § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p. v znení relevantnom pre preskúmvanú vec správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

Podľa § 7 písm. e) S.s.p. v citovanom znení správne súdy nepreskúmvajú rozhodnutia orgánov verejnej

správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

32. Zákonodarca pre účastníka súdneho prieskumu ponúkol prostredníctvom ustanovenia § 440 ods. 1 S.s.p. dostatočne jasnú a prehľadnú hierarchiu dôvodov zoradených pod písm. a) až j) a umožňujúcich nespokojnému účastníkovi (sťažovateľke) napadnúť prostredníctvom kasačnej sťažnosti zákonnosť rozhodnutia správneho súdu. Hoci kasačný súd nespochybňuje, že v niektorých prípadoch môže sťažovateľka na obranu svojich práv využiť aj viaceré dôvody kasačnej sťažnosti zakotvené v citovanom ustanovení, dôvody uvedené v § 440 S.s.p. pod písmenami f) až h) a j) sa logicky vylučujú.

33. Pre Najvyšší súd je jednoznačné, že zámerom zákonodarcu v prípade dôvodu uvedeného pod písm. g) bolo umožniť sťažovateľke spochybnenie súdneho rozhodovania v merite veci, t.j. vadnej aplikácie možno nesprávne určenej hmotnoprávnej normy na dostatočne zistený skutkový stav; naopak v prípade dôvodu uvedeného pod písm. j) zákonodarca sledoval umožniť spochybnenie procesného názoru správneho súdu pri aplikácii konkrétnej procesnej normy, ktorá oprávňuje správny súd na odmietnutie žaloby vzhľadom na nesplnenie podmienok súdneho prieskumu negatívne vymedzených pod písm. a) až h) v odseku 1 § 98 S.s.p.

34. Za uvedeného procesného stavu sa preto kasačný súd nemôže zaoberať sťažnostnými bodmi pri dôvodoch vymedzených sťažovateľkou podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) S.s.p. [zmätočnosť napadnutého uznesenia, nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom či odklon od judikatúry], nakoľko predvetie ustanovenia § 440 ods. 1 v spojení s jeho odsekom 2 a § 439 ods. 3 písm. S.s.p. zdôrazňuje (viď formulácia „Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že“, „Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí“) úplnosť, výlučnosť a nezameniteľnosť dôvodov kasačnej sťažnosti.

35. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, že primárne sa musí správny súd vysporiadať s otázkou prípustnosti preskúmania žalobou napadnutej správy.

Predmetom kasačného konania bolo preskúmanie uznesenia krajského súdu ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania kasačný súd skúmal aj povahu napadnutej správy a žiadosti. Kľúčovou otázkou sa pre kasačný súd stalo právne posúdenie možnosti súdneho prieskumu Správy a Žiadosti, ktoré krajský súd zhodne so žalovanými považovali za nepreskúmateľné v správnom súdnictve. Túto právnu otázku presvedčivo vyriešil správny súd, pričom kasačný súd sa s dôvodmi jeho rozsudku v tejto časti stotožňuje a pre úplnosť tieto dôvody doplní.

Podľa § 2 ods. 1 S.s.p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 2, S.s.p. každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 6 ods. 1 S.s.p., správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 7 S.s.p. písm. e) S.s.p., správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

36. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti týkajúceho sa nezákonnosti odmietnutia žaloby kasačný súd poukazuje na doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu. Správny súd správne zdôraznil (viď bod 7 a ňom uvedené rozhodnutia sp. zn. 5Sžf/26/2012 zo dňa 29.11.2012 a sp. zn. 4Sžf/56/2015 zo dňa 08.06.2016), že prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti Najvyšší súd už riešil spor týkajúci sa právomoci správneho súdu vykonať súdny prieskum správy a žiadosti v agende sporov týkajúcich sa procesu vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých tak zo zdrojov Európskej únie ako aj štátneho

rozpočtu.

37. V uvedenej súvislosti kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) aj vo vzťahu k doterajšej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu vrátane jeho výkonu podľa Občianskeho súdneho poriadku, t.j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho súdneho rozhodnutia meritórne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Navyše s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

38. V rámci rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu sa však vyskytlo i rozhodnutie podporujúce názor sťažovateľky o prípustnosti súdneho preskúmania takýchto správnych aktov a na ktoré sama odkazuje (sp.zn. 5Sžf/26/2014 zo dňa 28.04.2016). Je však nutné povedať, že ide o rozhodnutie ojedinelé, ktoré je výnimkou z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu. V aktuálnej rozhodovacej činnosti tohto súdu sa nevyskytujú názory, ktoré by sa nezhodovali s právnymi závermi vyslovenými v obdobnej veci k tejto otázke v napr. v uznesení sp. zn. 4Sžf/56/2015 zo dňa 08.06.2016:

„V prejednávanej veci uzatvoril žalobca zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky, a to podľa § 15 ods. 1 zákona o pomoci a podpore. Na základe uvedenej zmluvy boli žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky na účel uvedený v predmetnej zmluve na základe uskutočneného verejného obstarávania. Následne ministerstvo životného prostredia vykonalo administratívnu kontrolu verejného obstarávania, ktoré sa vykonalo na v nadväznosti na uzatvorenú zmluvu, a to v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o pomoci a podpore. V priebehu kontroly boli zistené určité nezrovnalosti, ktoré boli žalobcovi oznámené formou Správy o zistenej nezrovnalosti, tak ako to ustanovuje zákon o pomoci a podpore vo svojej druhej časti. Predmetnú správu je možné považovať podľa názoru senátu najvyššieho súdu za podkladové rozhodnutie, ktoré má predbežnú povahu vzhľadom na postup upravený v § 27a citovaného zákona.

Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, že právo žalobcu na poskytnutie prostriedkov z fondov Európskej únie patrí k základným právam a slobodám. Výpočet základných ľudských práv a slobôd obsahuje Ústava Slovenskej republiky vo svojej druhej hlave ako aj Dohovor o ochrane základných práv a ľudských slobôd. Odvolací súd má za to, že v nich nie je obsiahnuté právo, ktoré by korešpondovalo s právom, ktorého ochrany sa domáha žalobca. Prejednávanú vec teda nemožno posudzovať podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

39. Na uvedené právne závery nadviazal Najvyšší súd i napr. v uznesení sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo dňa 14.02.2017 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2018 pod č. R 57/2018), keď za podobných skutkových a právnych okolností konštatoval:

„Je nepochybné, že v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 528/2008 Z. z. úspešnému predkladateľovi žiadosti, a v preskúmvanej veci aj žalobcovi, sa pomoc, resp. podpora poskytuje na základe súkromnoprávneho vzťahu, ktorý vychádza zo zmluvy uzavretej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Ďalej však už, ako správne konštatoval žalobca, žalovaný vystupuje v pozícii orgánu verejnej správy, t.j. ako riadiaci orgán mu do pôsobnosti zverené finančné zdroje spravuje s dohľadovým vrchnostenským oprávnením, ktoré mu najmä vyplýva z ustanovení

- § 24b a nasl. zák. č. 528/2008 Z. z. (výkon dohľadu nad plnením podmienok poskytnutia pomoci a podpory, súlad platby a súvisiacej dokumentácie so záväznými predpismi, či hospodárnosť, efektívnosť, účinnosť a účelnosť použitia pomoci a podpory), resp.

- § 26 zák. č. 528/2008 Z. z. (výkon ochrany finančných záujmov vrátane zistenia nezrovnalostí).

Pokiaľ v rámci výkonu svojich oprávnení žalovaný zistí existenciu nezrovnalosti, je povinný túto skutočnosť oznámiť žalobcovi ako prijímateľovi (viď § 26 ods. 3 zák. č. 528/2008 Z. z.) prostredníctvom tzv. správy o zistenej nezrovnalosti. Zákon oprávňuje žalovaného v prípade tvrdeného porušenia pravidiel a postupov verejného obstarávania, aby v tomto štádiu výkonu dohľadových oprávnení mohol žalobcu popri oznámení o zistenej nezrovnalosti vyzvať na vrátenie poskytnutého príspevku alebo jeho časti na predmet zákazky (§ 27a ods. 1 zák. č. 528/2008 Z. z.), resp. pozastaviť, zamietnuť alebo upraviť výšku platby pre projekt alebo jeho časť (§ 7 ods. 6 zák. č. 528/2008 Z. z.). Zákonodarcom použité oprávnenie „možnosť vyzvať“ je nutné vykladať s prihliadnutím na absenciu

vykonať autoritatívny výklad ustanovení zák. č. 25/2006 Z. z. žalovaným v tom zmysle, že ide o uplatnenie notifikačného (oznamovacieho) oprávnenia orgánu verejnej správy v rámci výkonu dohľadových oprávnení, avšak v žiadnom prípade nejde o výkon vrchnostenskej rozhodovacej právomoci, ako sa domnieva žalobca.

Podľa § 26 ods. 3 zák. č. 528/2008 Z. z. v citovanom znení platí, že ak riadiaci orgán zistí nezrovnalosť z vlastného podnetu alebo iného podnetu, je povinný vypracovať a predložiť správu o zistenej nezrovnalosti certifikačnému orgánu, platobnej jednotke a prijímateľovi.

Celé štádium výkonu dohľadových oprávnení žalovaného ako riadiaceho orgánu sa ukončuje v okamihu, kedy žalovanému ako riadiacemu orgánu je v dôsledku platobnej pasivity prijímateľa potvrdené tvrdené porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania prostredníctvom uloženia pokuty, resp. v osobitných situáciách len zachyteného v protokole.

Až na uvedenom základe vzniká žalovanému rozhodovacia právomoc rozhodnúť o vrátení dvojnásobku (podľa aktuálnej právnej úpravy 1,5 násobku) sumy uvedenej v pôvodnej výzve, ktorá je však zákonom limitovaná 100% výškou poskytnutého príspevku alebo jeho časti na predmet zákazky.

Nakoľko na úkony orgánu verejnej správy pri výkone dohľadových vrchnostenských oprávnení (kontrola, dohľad či dozor) a na ich hmotne zachytené výsledky (protokoly, záznamy či zápisnice) sa v správnom súdnictve najmä nazerá ako na individuálne správne úkony s charakterom predbežnej povahy, Najvyšší súd musel vyhodnotiť napadnutý úradný list ako správny akt, ktorý nie je možné v zmysle § 248 písm. a) O.s.p. podrobiť súdnej právomoci v správnom súdnictve.

Nakoľko pri vydávaní napadnutého úradného listu vo forme výzvy na vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých podľa zák. č. 528/2008 Z. z. nemohol žalovaný uplatniť svoju rozhodovaciu právomoc, je možné sa zhodnúť s názorom žalovaného, že išlo o individuálny správny akt, u ktorého absentuje donucovacia zložka výkonu verejnej moci, t.j. ide slovami žalovaného o výzvu na „dobrovoľné“ plnenie oznámenej (nie uloženej) povinnosti na základe zistených (t.j. iba tvrdených) skutočností."

40. Na aktuálnosti uvedených záverov nič nemení ani skutočnosť, že boli vyslovené v procesnom prostredí zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), ktorý bol s účinnosťou od 01.07.2016 nahradený v časti týkajúcej sa správneho súdnictva Správnym súdnym poriadkom. Ten totiž rovnako stanovuje neprípustnosť súdneho preskúmania rozhodnutí predbežnej povahy, ktoré nemôžu mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania (§ 7 ods. 1 písm. e/ S.s.p.).

41. Kasačný súd konštatuje, že v prejednávanej veci sa jedná o konanie podľa druhej časti zák. č. 528/2008 Z.z., keďže predmetom preskúmanej veci je eventuálne vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov v rámci Operačného programu: Výskum a vývoj. Kasačný súd dáva v prvom rade do pozornosti ustanovenie § 14 ods. 18 zák. č. 528/2008 Z.z., z ktorého jednoznačne vyplýva, že rozhodnutia vydané v konaní podľa druhej časti tohto zákona nie sú preskúmateľné súdom. Predmetné ustanovenie ešte podporne odkazuje na ustanovenie § 7 písm. h) S.s.p.

Podľa § 14 ods. 18 zák. č. 528/2008 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec, rozhodnutia vydané v konaní podľa tejto časti zákona nie sú preskúmateľné správnym súdom.

42. Kasačný súd sa v tomto smere stotožňuje s právnym názorom správneho súdu, že správa (rovnako ako žiadosť) ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože sami o sebe nepredstavujú zásah do práva a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu. Taktiež správa (ani žiadosť) nie sú konečnými autoritatívnymi rozhodnutiami správneho orgánu o právach a povinnostiach žalobcu v súvislosti so zisteným porušením pravidiel a postupov verejného obstarávania a vysporiadaním finančných vzťahov. Ako správne zdôraznil správny súd v správe absentuje právne vynútiteľný výrok o povinnosti vrátiť finančné prostriedky.

43. Skutočnosť, že došlo k finančnému vyčísleniu nezrovnalosti a jeho popisu samo o sebe ešte nezakladá povinnosť na strane žalobcu vrátiť finančné prostriedky, keď ku dňu podania žaloby nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia, resp. správneho rozhodnutia o vrátení finančných prostriedkov podľa § 27a ods. 5 zák. č. 528/2008 Z.z. Sťažovateľka bola postupom, ktorý stanovuje zákon č. 528/2008 Z. z. pre prípad zistenia nezrovnalosti, zatiaľ len vyzvaná na vrátenie finančných prostriedkov

z fondov Európskej únie, nedošlo ešte k uplatneniu rozhodovacích právomocí riadiaceho orgánu a k autoritatívnemu zásahu do právnej sféry sťažovateľky záväzným uložením právnej povinnosti, proti ktorej by nebolo možné použiť riadne opravné prostriedky. Povinnosť sťažovateľky vrátiť finančné prostriedky by vznikla až na základe tohto právoplatného rozhodnutia, ktoré už bude spôsobilé zasiahnuť do jej subjektívnych práv a bude predstavovať spôsobilý predmet súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva.

Predmetnú správu (aj žiadosť) je preto možné považovať podľa názoru kasačného súdu za podkladové rozhodnutie, ktoré má predbežnú povahu vzhľadom na postup upravený v § 27a zák. č. 528/2008 Z.z..

44. Ani skutočnosť, že neuhradením sumy uvedenej vo výzve hrozí sťažovateľke jej navýšenie v prípadnom budúcom konaní na 1,5 násobok, nemení nič na prevažne informatívnej povahe správy a žiadosti, ktorými bola sťažovateľka vyzvaná na vrátenie finančných prostriedkov. Výzva na ich zaplatenie je totiž povinným štádiom riešenia nezrovnalosti v súvislosti s čerpaním finančného príspevku, bez ktorého nie je možné pristúpiť v zmysle zákona č. 528/2008 Z.z. k uplatneniu rozhodovacích kompetencií riadiaceho orgánu v správnom konaní začatom podľa § 27a ods. 5 tohto zákona.

Na základe uvedeného kasačný súd konštatuje, že doručením správy o zistenej nezrovnalosti so žiadosťou o vrátenie finančných prostriedkov podľa zák. č. 528/2008 Z.z. ešte nedochádza k uplatneniu vrchnostenských právomocí riadiaceho orgánu a k autoritatívnemu zásahu do právnej sféry žalobcu s uložením právnej povinnosti. Na uvedenú výzvu resp. žiadosť je potom treba nazerať ako na naplnenie povinného štádia riešenia nezrovnalosti v súvislosti s čerpaním nenávratného finančného príspevku.

45. Kasačný súd zdôrazňuje, že v prípade, ak na základe podanej žiadosti sťažovateľka nevráti poskytnuté finančné prostriedky, následne žalovaný 1/ v zmysle zákona môže začať správne konanie. Ak bude výsledkom tohto správneho konania právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré bude žalobkyňa považovať za nezákonné, bude oprávnená podrobiť toto rozhodnutie súdnemu preskúmaniu správnym súdom, ktorý na podklade jeho žalobných námietok preskúma zákonnosť procesu verejného obstarávania, v ktorom podľa doterajších tvrdení žalovaných došlo k vzniku nezrovnalosti. Rovnako to platí aj vo vzťahu k prípadnej povinnosti vrátiť jeden a pol násobok sumy uvedenej vo výzve, ktorú môže uložiť iba žalovaný 1/ vydaním rozhodnutia, ktoré môže byť následne preskúmané správnym súdom. Uvedený záver je podporený aj judikatúrou kasačného súdu (napr. sp. zn. 6Sžfk/19/2017 z 23.11.2017, 5Sžfk/4/2018 z 26.02.2018, 6Sžfk/29/2017 z 24.01.2017, 5Sžfk/34/2017 z 29.06.2017, 6Sžfk/38/2017 z 27.10.2017, 1Sžfk/33/2017 z 22.08.2017, 1Sžfk/42/2017 z 22.08.2017). Pokiaľ žalovaný 1/ ako riadiaci orgán nepristúpi následne k začatiu správneho konania podľa § 27a ods. 5 zák. č. 528/2008 Z.z., potom je vecou zváženia sťažovateľky, či uvedenú výzvu splní.

46. Záverom považuje Najvyšší súd za potrebné sa stručne vyjadriť k námietke týkajúcej sa nenariadenia pojednávania zo strany správneho súdu. Z ustanovenia § 107 ods. 1 písm. a) S.s.p. vyplýva, že predseda senátu nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, ak o to požiada aspoň jeden z účastníkov konania. Nakoľko napadnuté uznesenie správneho súdu je rozhodnutím procesným (súd nerozhodoval o vecnej stránke žaloby), nejde teda o rozhodnutie vo veci samej, preto sa na správny súd povinnosť nariadiť pojednávanie v predmetnej veci nevzťahuje.

47. Rovnako považuje kasačný súd za potrebné sa vyjadriť aj k postupu správneho súdu, keď sťažovateľke neboli doručené vyjadrenia žalovaných k žalobe bezodkladne po ich doručení správneho súdu. Kasačný súd uvádza, že postup správneho súdu, ktorý doručoval vyjadrenie žalobe až spolu s uznesením o odmietnutí žaloby, mohol byť pre sťažovateľku mätúci, avšak v zmysle § 160 ods. 1 S.s.p. má správny súd zaslať vyjadrenie žalovaného žalobcovi s možnosťou vyjadriť sa vtedy, ak neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania. Správny súd rozhodol za účinnosti S.s.p. tak, že žalobu odmietol. Ak správny súd dospel k jednoznačnému názoru, že o žalobe nebude možné konať, lebo je neprípustná pre prieskumu nespôsobilý predmet, bolo by nevhodné ďalej zasielať účastníkom vyjadrenia a zbytočne predlžovať konanie, ktoré by aj tak skončilo odmietnutím žaloby. Pokiaľ nie je možné pristúpiť k meritórnemu prieskumu a (ne)splnenie procesných otázok je spoľahlivo zistené, nejde ani o relevantné narušenie rovnosti účastníkov konania, ako naznačila sťažovateľka. Napriek vyššie naznačenej nevhodnosti postupu krajského súdu preto nemožno v tomto

prípade konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces. Na základe všetkých vyššie citovaných zákonných ustanovení a právnych argumentov dospel kasačný súd k záveru, že sťažovateľkou napadnutá správa nie je preskúmateľná správnym súdom, a preto postupoval správny súd v súlade so zákonom, keď žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p. odmietol.

48. Zvyšnými sťažnostnými bodmi sťažovateľky v spojení s argumentáciou žalovaných 1/ a 2/ sa kasačný súd, vzhľadom na nespôsobilý predmet súdneho prieskumu, nezaoberal, nakoľko išlo o sťažnostné body, resp. o pôvodnú žalobnú argumentáciu, ktorá smerovala k meritu preskúmvanej veci.

49. V súlade s citovanými ustanoveniami i vyššie uvedenými úvahami si Najvyšší súd osvojil záver, že napadnuté uznesenie je vydané v súlade so zákonom, a preto je potrebné kasačnú sťažnosť postupom podľa § 457 ods. 2 a § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietnuť.

Podľa § 461 S.s.p. v citovanom znení kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

50. K návrhu sťažovateľky na postúpenie veci veľkému senátu podľa § 446 S.s.p., Najvyšší súd uvádza, že vo veci sp. zn. 5Sžf/26/2014 zo dňa 28.04.2016, na ktorú opakovane poukazovala sťažovateľka, ide o výnimku z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu. Návrh na predloženie veci veľkému senátu je nedôvodný, nakoľko kasačný súd rozhoduje v zmysle ustálenej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu kasačného, na ktorú v rozhodnutí poukázal.

Kasačný súd zároveň dodáva, že o návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti rozhodol Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Sžfk/91/2017 z 24.04.2018.

51. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanej ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

52. Toto uznesenie kasačného súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov, § 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).